

wijs krijgen leerlingen die nochtans zeer flagrante fouten maken of lui zijn, steeds weer nieuwe kansen. In de echte wereld en op de arbeidsmarkt krijg je één kans om je te bewijzen, en grijp je die niet, lig je eruit. Presteer je niet, dan word je ontslagen. We kweken echter hele generaties serreplantjes die het gewend zijn dat hen alles in de schoot geworpen wordt en dat ze nergens nog een serieuze inspanning moeten voor doen. Trouwens, als het verkeerd loopt, haalt iemand anders wel de kastanjes uit het vuur. Slaagt men niet, dan zettén papa en mama de directie onder druk om wel met een voldoende naar huis te gaan. Of schakelt men zelfs een advocaat in. Maar zelf verantwoordelijkheid nemen? Ho maar! Wie in zo'n systeem opgroeit, zal nooit opgewassen zijn tegen het echte leven, tegen de vereisten van de professionele wereld. Vandaar misschien dat er zoveel zelfdodingen zijn en dat velen zo snel een burn-out ontwikkelen.

Nochtans zijn er nog

nooit zoveel pedagogen, psychologen en andere experts bezig geweest met onderwijs als nu. Ook in de lerarenopleiding.

Je zou dus verwachten dat het almaar beter wordt, terwijl het tegendeel waar is. Dat komt omdat al die zogenaamde specialisten wel een gedegen theoretische opleiding kregen, maar nog geen uur onderwijspraktijk op hun teller hebben en dus niet weten waarover ze spreken. Ook niet in de lerarenopleiding. Al die specialisten kennen evenveel van het onderwijs af als een non van sexy lingerie. Volstrekt niets. Ik heb het zelf meegemaakt dat zo'n pas afgestudeerde pedagoge, zonder ook maar een uur ervaring in het

ie schop je het eigenlijk tot rector?

het gemeenschapsonderwijs gebeurt de selectie doorgaans op basis van vergelijkende examens, maar in het katholiek onderwijs wordt een soepele procedure gehanteerd waarbij vacatures gevuld worden op basis van gesprekken. Daardoor krijgt veelal een kandidaat met de juiste connecties de job. Of mensen die en wegens onbekwaamheid uit de klas weg wil en dan maar een rectorfunctie geeft. Zonder te willen veralgemenen, resulteert dit al te dikwijls in directeurs die bitrair optreden en zich dictato- riaal opstellen. In mijn boek geef ik diverse voorbeelden. Sommige

zijn lachwekkend tot deerniswekkend, andere hebben al veel goeie leraars hun carrière gekost. Trouwens, de meest kinderachtige streken worden op school niet op de speelplaats uitgestoken, maar in de leraarskamer, tussen leerkrachten en directie. Je kan je ook vragen stellen bij het niveau van sommige leerkrachten. Ik geef het voorbeeld van een lerares Frans die haar leerlingen als praktijkoefening de opdracht gaf een hotelkamer te boeken in Parijs ... 'met zicht op zee'. In Parijs? Een collega die haar daarop wees, werd hysterisch afgeblaft. Als je ziet welke fouten sommige leerkrachten maken en hoe ze

zich gedragen, vraag je je af hoe ze ooit aan hun diploma hoger onderwijs geraakt zijn. Wat impliceert dat ook ons hoger onderwijs gaandeweg aangetast wordt door het consequent lager leggen van de lat.

Het gaat om meer dan een gebrek aan kennis en vaardigheid, stel je.

Door te verzaken aan de eerste opdracht van het onderwijs, namelijk kennis en vaardigheden bijbrengen, en door die hele mentaliteit van laksheid, toegeeflijkheid en het steeds lager leggen van de lat, bereidt men de jongeren onvoldoende voor op het echte leven en al helemaal niet op het professionele leven. Dat is zeer paradoxaal. In het onder-